

Koncertekről

Malina János

Kodály Filharmónia 2023. március 8.

Csokonai Fórum Latinovits Zoltán terem Debrecen

Március 8-án ideiglenes helyszínen, a debreceni Csokonai Fórum Latinovits Zoltán termében rendezte meg a *Kodály Filharmónia* – „Hommage á Ligeti György” címmel – a zeneszerző születésének századik évfordulójára emlékező koncertet, *Vajda Gergely* vezényletével. Az, hogy a hangversenyen két Ligeti-darab mellett három Ravel-kompozíciót szólaltattak meg, némiképpen rácafolni látszott a címre – igaz, hogy Ravel *G-dúr zongoraversenye* helyett *Fejérvári Zoltán* eredetileg Ligeti zongoraversenyét játszotta volna, ami mindenesetre az ünnepeltet hozta volna súlyponti helyzetbe.

A program a *Poème symphonique* című, száz metronóm által megszólaltatott, nevezetes Ligeti-művel kezdődött, ami persze a maga Cage nyomdokaiban haladó határfeszítéssel és szélsőséges aleatóriájával örvendetesen tágra nyitotta a megemlékező esemény perspektíváját, ám így az utolsó metronóm elnémulását attacca követő, szűk negyedórányi *Clocks and clouds* képviselte csupán a „komponált” Ligeti-zenét.

A *Poème symphonique* érezhető izgalmat keltett a közönség soraiban; ők valószínűleg a budapestieknél kevesebb 20. századi avantgárd zenével találkozhattak korábban. Többen is megbeszélték partnerükkel az eseményeket, az egyes metronómok viselkedését; mutogatással hívták fel a figyelmet a renitenszerekre, és a mobiltelefonok is szorgalmasan készítették a felvételeket. Tehát nagyon is sikeres zenei ismeretterjesztő akciónak lehettünk tanúi. Nehéz elhinni egyébként, hogy ezt az 1962-es Ligeti-művet mindössze 30 év választja el a koncerten felhangzó Ravel-zongoraversenytől, miközben keletkezésétől mostanáig több mint kétszer annyi idő telt el. Annyi, mint A fúga művésze és Beethoven „Pastorale” szimfóniája között; a *Poème symphonique* tehát ma már úgyszólván régi zene.

A *Clocks and clouds* előadásában a *Kodály Kórus* (karigazgató: *Kocsis-Holper Zoltán*) női kamararészlege működött közre – igen derekasan küzdve le az amőbaszerűen mozgó hangfürtök megszólaltatásának transzcendens nehézségeit. Nem sokkal kíméletesebbek a darab zenekari szólamai sem, s a karmester feladata sem csekélyebb annál, mint hogy – a címmel összhangban – folyamatosan és egyidejűleg hangsúlyozza és érzékeltesse a zenében rejlő szabad gomolygást és mechanikus szabályosságot, illetve a kettő közötti oda-vissza játékot. A gyors folyamatokban

fellépő apró változásokból kibontakozó lassú mozgás a korai Philip Glass jól érzékelhető inspirációjának hatására vált Ligeti egyik védjegyévé, s ez a zenei eljárás jól érvényesült Vajdaék előadásában. Ezzel együtt az egész mű szintjén, a többszöri textúraváltások során, a kohézió hiányát véltem érzékelni – valami olyasmit, ami egyáltalán nem jellemző Vajda Gergelyre, s a zenekar megbízható teljesítménye sem szolgált kézenfekvő magyarázattal. A koncert hátralevő része azonban sok mindent világossá tett.

Még az első félidőben csendült fel Ravel könnyed, színes, keringőfűzére, a *Valses nobles et sentimentales* – érzékenyen, precízen vagy éppen sejtelmesen. Mégis, mintha valamicskét halvány lett volna minden szín, főleg a piano szakaszokban, elsősorban a fúvósokban. A mű végére öltött testet ez a különös benyomás: érzéki zenét hallgatok, de száraz és „objektív akusztikában” – egy színházterem funkciójú térben.

S akkor a hangverseny második felében már nem csodálkoztam azon, hogy a zongoraversenyben a gazdag és energikus billentésű Fejérvári keze alatt valahogyan a Steinway zongora sem zengett igazán, s hogy még a felhajtott zongorafedél is csökkentette a zenekar hangtömegét, hallhatóan lefedve egyes szólamokat. Igen tanulságos volt a lassú tétel, a zongora végtelennek tetsző, szívhez szóló szóló-expozíciójával: a szólista simogatóan gyengéd, lírai zongorázása, s ezzel a zene intimitása nagyrészt áldozatul esett a „részvétlen” akusztikai környezetnek, s csak a diszszonanciák sűrűsödése és a zenekar egyre aktívabb szerepe melegítette át azután a hangzást, s tett lehetővé egy szelíden megformált dinamikai-érzelmi tetőpontot. Mindeközben Vajda Gergely remek tempókkal, a zenekar pedig fegyelmezett, magas technikai színvonalú játékkal tett meg minden tőle telhetőt a műért és közönségéért.

Feltűnő volt viszont, hogy a ráadásdarabban – Fejérvári Zoltán Ligeti korai *Musica ricercatájának* Vivace tempójú, „bolgár” ritmusú, fortissimókban és éles sforzatókban bővelkedő VIII. tételét játszotta el – az étellel teli, sodró lendületű előadás hogyan győzte le a teremakusztika közönyét.

Zárószámként azután Ravel még nevezetesebb keringőfantáziáját, a *La valse*-ot hallhattuk. Vajda Gergely és a Kodály Filharmónia szívvel-lélekkel játszott, illetve vezényelt, s ez mindenképp sokat segített abban, hogy magunkban kipótoljuk azt, amit (nem) hallottunk.

A debreceni zenekar hamarosan visszatérhet megszokott hangversenytermébe, a Kölcsey Központba.

Malina János

Nemzeti Filharmonikus Zenekar 2023. március 10.

Zeneakadémia

„Varázslatos kúrthangok” címmel adott hangversenyt a századik évfordulós szezonja keretében a *Nemzeti Filharmonikus Zenekar* március 10-én a Zeneakadémián. Az est vendégkarmestere *Hontvári Gábor*, címszereplője – tudniillik a kúrthangok varázslója – *Stefan Dohr* volt. A program egy bő évtized német zenei terméséből válogatott szerencsés kézzel, ugyanis az első félidőben Richard Strauss első szimfonikus költeményét, a *Don Juant*, majd *1. kürtversenyét* hallhatta a közönség, a másodikban pedig Brahms néhány évvel korábbi *2. szimfóniáját*. A kürt – akkoriban gyakran még „Waldhorn”, azaz ventilek nélküli natúr kürt –, tudjuk, különleges helyet töltött be a fiatal Strauss zenei világában, de Brahms zenekara sem volna ugyanaz a különös gonddal megkomponált négy kürtszólam nélkül.

A vezérfonal tehát megvolt, s a szép programot mindvégig izgalmas, feszültséggel teli előadásban hallottuk megszólalni. Hontvári Gábor már az első pillanatokban vonzaskörébe vonta a hallgatót, s azután nemigen engedte el a hangverseny végéig. A Don Juan indítása azonnal magas hőfokon szólalt meg, amiben a figyelemre méltóan érett és egységes zenekar kidolgozott hangzása is alapvető szerepet játszott. Hasonlóképp kidolgozottak találtam a karmester mozgáskultúráját is, azt a hajlékony, sima, ugyanakkor körültekintő és rendkívül kifejező vezénylest, amit úgy szoktunk jellemezni, hogy a dirigensnek „jó keze van”. A darab drámai és festői kvalitásai, erőteljes kontrasztjai kitűnően érvényesültek; bónuszként pedig egy elsőprő erejű unisono kürt-riadójelet hallhattunk, olyannyira, hogy a kürt-szekció tagjait a közönség külön ovációban is részesítette.

A kürtverseny talán nem a legjelentékenyebb Richard Strauss-kompozíció, a közhely azonban, hogy hírneves kürtös édesapja révén a zeneszerző mindent tudott a hangszerről, bizonyosan helytálló. Azt azonban magunk is megállapíthattuk, hogy a szólista, aki már 19 évesen szóló kürtösi posztot töltött be egy nagy német operaházban, a maga részéről ugyancsak mindent tud a kütről, mégpedig nemcsak elméletben, hanem a gyakorlatban is. Már az a néhány ütemes szóló, amellyel a partitúra szerint a mű előadója bemutatkozik, szinte mindent elmondott Stefan Dohrról: hogy hangszerén énekelni, szárnyalni tud, s a hangszer széles hangterjedelmének minden hangját könnyedén kontrollálja. Később azután arról is meggyőződhattünk, hogy egész zenélése hasonló természetességről és megbízhatóságról tanúskodik: a dinamikai ellentéteket és

átmeneteket, akcentusokat és virtuóz futamokat, az óriás hangközugrásokat imponáló tökélyvel szólaltatta meg hangszerén, s mindezt már-már érzéki szépségű hangon tette, mindenekelőtt a lassú tétel nagy lírai jelenetében. A zárótétel – nyilván a zeneszerző szándékának megfelelően – pedig a kürtös virtuozitás enciklopédiájának bizonyult, amelyet minden erőlködés – és persze a kürt esetében úgyszólván elkerülhetetlen hanghibák – nélkül abszolválta Stefan Dohr. A művész egy ráadásszámban azután annak is tanújelét adta, hogy a modern szerzők által megkövetelt különleges hangszerezési effektusok világában is teljes biztonsággal mozog.

A szünet után következett a „legtisztább” zene, Brahms csodálatos és szeretetreméltó Másodikja. Hontvári és a Nemzeti Filharmonikusok együttműködése itt is teljes harmóniában folytatódott, a brahmsi természetpoézis nevében. A zenekar pasztell-őszies színei, a szólamok finom rajzolata ugyanolyan élményszerűen születtek meg előadásukban, mint az energiától fűtött részletek. S nem sikkadtak el a szívdobbanászerű pizzicatók, a magas hőfokú, kantabilis vonásdallamok sem. A lassú tételt, a brahmsi kitarulkozás eme kivételes megnyilvánulását pedig költői hitelességgel szólaltatták meg. Hontvári egy-két helyen, így a dvořákos néptánc-jelenet „bevágásával” szinte filmszerűvé tett, idilli Allegretto tételben izgalmas, máskor nemigen hallott agogikai eszközökkel, mini-generálpauzákkal színesítette a darab előadását. A zárótételt pedig a kirobbanó kezdet után is szigorúan kézben tartva vezette remekül felépített tetőpontjára.

Malina János

Liszt Ferenc Kamarazenekar 2023. március 13.

Művészetek Palotája

-Bartók Béla Nemzeti Hangversenyterem

A *Liszt Ferenc Kamarazenekar* március 13-án ünnepi hangversenyt adott megalakulásának 60. évfordulója alkalmából a Nemzeti Hangversenyteremben. Az örökifjú együttes, amelynek nem csupán a tagsága, de a repertoárja is folyamatosan – többek között feltűnően sok új zenével – frissül az utóbbi években, ebből az alkalomból is új utakat keresett. Különösen a hangverseny első félidejében, amikor Vivaldi *A négy évszak* elnevezésű versenyműciklusának – nevezük így – remake-jét adták elő, amelynek szerzője Max Richter Angliában élő német származású zeneszerző, akit Csabai Máté ismertetője amúgy „korunk egyik legismeretesebb klasszikus zeneszerzője”-ként aposztrofál, akinek ezt a szerzeményét „a világon mindenütt ... leasett állal fogadták”. Nos, én szkeptikusabb lennék: a Vivaldi-művek eme „új, izgalmas értelmezése” magán viseli ugyanis a szüntelen egyensúlyozás jeleit annak jegyében, hogy a zene kellően eredetinek hasson, de mégse legyen

túlságosan emészthetetlen a nagyközönség számára, hiszen bármelyik irányba történő túlzott kilendülés csökkentené az érdeklődést. Egy kis látványosság pedig mindig jól jön, ezért a művet – amely eredetileg nem balettenének készült – erre az alkalomra meg is koreografáltatták *Velekei László*val. Így a *Tfirst Péter* koncertmester és a hegedűszólista, *Sayaka Shoji* irányításával játszó zenekar mellett a Velekei művészeti vezetésével működő *Győri Balett* hús tagja is pódiumra lépett a produkcióban.

Ami magát a Vivaldi-remake-et illeti, Richter úgy gyártja le izgalmas értelmezését, hogy kiválaszt néhány beavatkozási technikát, olyanokat, mint a zene rövidebb alkotóelemeinek repetitív burjánztatása, ütem- vagy frázisvégi elíziókkal „sántító”, „balkáni” ritmusok létrehozása, vagy a tételeknek a zenei folyamat váratlan megszakításával történő „lezárása”. Ezeket alkalmazza azután újra meg újra, tizenkét tételen át. Egy-egy tételt eközben majdnem érintetlenül hagy; ennek azért örülhettünk, mert itt zavartalanul érvényesülhetett Shoji szép hegedűhangja és magabiztos technikája. A „Tél” lassú tételének szólóját pedig kifejezetten személyes hangon, megindító kifejezéssel játszotta.

A zenekar tette a dolgát, fegyelmezetten teljesítette a rárótt feladatot. A tételek nagyobb részéhez tartozó balettjeleneteket pedig szép mozgású fiatalok táncolták el lelkesen, fegyelmezetten; a látványt különböző fényeffektusok is gazdagították. Egészében véve azonban a balett és a zene nemigen segített egymás értelmezésében, a két folyamat inkább csak egymás mellett zajlott.

Beethoven legutolsó *op. 135-ös F-dúr vonósnégyes*-ének vonószekarral történő előadása másfajta problémákat vet fel. Értjük, persze, a vonószekarrak repertoár-problémáit, amelyeket a játszanivalók rendkívül egyenetlen eloszlása okoz a zenetörténet korszakai között. A vonósnégyes intim műfaja azonban, amelyet sokan és sokszor hasonlítottak négy ember meghitt beszélgetéséhez, különlegesen alkalmatlan a kollektívizálásra. Költeményekkel érhet fel egy vonósnégyesben a magányos brácsaszólam egyetlen finom rebbenése – de vajon tudhat-e négy brácsás együtt magányosan és finoman rebbenni? Végül is a Don Giovanni szextettjét sem adják elő kamarakórusok.

Ezt előrebocsátva mindenképpen tisztelettel adózom azonban a Liszt Ferenc Kamarazenekarnak és a biztosan és szuggesztíven irányító Tfirst Péternek azért, hogy meggyőződésükkel, játékuk intenzitásával, a zenei szöveget differenciált, minden egyes effektusra, karakterre, dinamikai váltásra odafigyelő interpretálásával időnként csaknem feledtetni tudták a vonósnégyes-átiratok immanens problémáit. Szerepet játszott ebben az is, hogy minden egyes szólamot közel

azonos létszámú – négy- vagy öttagú – hangszercsoport adott elő, és így legalább a brácsa- és a csellószólam kisebbségbe szorulásának gyakori hibája elhárult. S érdekes volt megfigyelni azt is, hogy amíg a zenekari átiratokban a basszus nagybőgővel, alsó oktávban történő megerősítése általában – és többnyire ebben az esetben is – a szólam hajlékonyságának a kamarazene természetével ellentétes korlátozásához vezet, a IV. tétel tépelődő szakaszaiban kifejezetten hozzájárult a zene fájdalmas-expresszív hatásához.

A koncert zárószáma azután valóban ünnepi él-ménnyel szolgált. Jóllehet ezúttal nem valamelyik nagy mester kompozíciója csendült fel, Anton Kraft ritkán hallható C-dúr csellóversenye kitűnő választásnak bizonyult. Persze csakis azért, mert a szólót az együttes művészeti vezetője, Várdai István játszotta. A Haydnnal, Mozarttal és Beethovennel is együtt dolgozó, kora legnagyobb csellistái közé tartozó Kraft arról is híres, hogy Haydn számára írta későbbi, D-dúr csellóversenyét. Nos, ez a hír időközben tévedésnek bizonyult: a koncertet Haydn szinte teljesen biztosan egy londoni virtuóz megrendelésére írta.

Kraft saját versenyműve azonban méltó vetélytársa a Haydnénak, és bizonyára azért nem szólal meg gyakrabban, mert rendkívül nehéz. Pontosabban bizonyára jó néhányan el tudják korrekten játszani, de a gondosan megírt, invenciózus mű csak akkor nyeri el értelmét, ha azzal a könnyedséggel és eleganciával adják elő, ahogyan Várdai István tette ezen a hangversenyen. Miközben az volt a benyomásunk, hogy alig mozdul el az A-húrról, és ott is gyakran a fogólap peremét ostromolja, a gyöngyöző hangfűzereket és akkordfelbontásokat, hatalmas ugrásokat mindenfajta erőlködés nélkül, mosolyogva szólaltatta meg, mint aki valami pajkos csínyben leli örömét. Élmeny volt hallgatni a lassú tételt is, ahol a hegedűkkel a saját regiszterükben társalgott, de mégsem erre figyelünk, hanem a tökéletesen formált dallamvonalakra.

Várdai kisugárzása nyilvánvalóan a zenekart is segítette abban, hogy ne csupán a megszokott hangzási kultúrával és koncentrációval játsszon, de átvegye tőle a zenélés tündéri és lebegő minőségét is. Az erre a darabra az együtteshez csatlakozó fúvósok pedig ugyancsak remekeltek, és harmonikusan olvadtak be az ünnepi együttesbe.

A hangverseny eme fénypontját azután még két ragyogó ráadás követte: előbb Bach f-moll zongoraversenyének lassú tétele, amelyben a művészeti vezető által játszott dallam álomszerűen lebegett a vonósok pizzicatói fölött, majd végül – miután Várdai is beült a zenekarba – egy fergeteges hatású román tánc.

Kovács Ilona

MÁV Szimfonikus Zenekar 2023. március 16.

Művészetek Palotája

-Bartók Béla Nemzeti Hangversenyterem

Beethoven Forever címmel hirdette meg Szőke Tibor mesterbérletének 3. hangversenyét a MÁV Szimfonikus Zenekar. Estjükön a bonni mester két olyan alkotását hallhatta a Művészetek Palotája közönsége, melyek önmagukban is örökérvényűek és az emberiség legnagyobb szellemi értékei közé tartoznak. A koncert első felét Beethoven szimfóniai közül is az egyik legmonumentálisabb, a 3. (*Eroica*, op. 55, 1803) töltötte ki, majd a második féldőben a zeneszerző egyetlen Hegedűversenye (op. 61, 1806) csendült fel. Ezek időben is nagyon közel állnak egymáshoz, és mindkettő Beethoven középső alkotói korszakát reprezentálja. Azt a korszakot, melyben immár nem J. Haydn és W. A. Mozart örökségét véljük felfedezni, hanem ahol a zenei nyelvezet és a forma megelőlegezi a romantikát, megteremti az új szimfonikus ideált. Mindkét mű magában hordozza már az ezután komponált Beethoven-kompozíciók markáns vonásait. Nem lehet panasz a két kompozíció általános népszerűségére és játszottóságára sem: koncert közeli megszólaltatásukat tekintve a Hegedűversenyt például éppen előző nap, a 3. szimfóniát pedig a koncert napján adta a Bartók Rádió, és ki tudja, hogy szerte a világban éppen melyik hangversenyteremben játszották még aznap e két művet. Talán a fentebb említett zenetörténeti és -esztétikai szempontokat is figyelembe vette a műsor összeállításánál a zenekar állandó vendégkarmestere, Takács-Nagy Gábor. Szokásához híven rövid bevezetőt mondott az előadás előtt, melyben többek között felhívta a figyelmet egy Beethoven-levéltre is. E szerint a zeneszerző az *Eroicát* a hangverseny első műsorszámának javasolja, hogy a közönség még szellemileg friss legyen a befogadásra. Valóban, a közel egyórás alkotás előadásához, illetve meghallgatásához és értelmezéséhez nemcsak a zenészeknek, de a közönségnek is szüksége van a koncentrációra. Takács-Nagy szokása szerint kielemezte magának a művet (ennek látható nyomait viseli partitúrájának különböző színű szövegkiemelőkkel való „kidekorálása”). Olvasatában világosan kirajzolódtak az egyes formai határok, fontos volt számára a műben felvonuló karakterek és hangszínek sokféleségének felmutatása. A karmester azonban – amellet, hogy fejben maximálisan felkészült, nagyon szimpatikus módon – inkább ösztönös muzikusnak tűnt. Egész lényén látszott, hogy lételeme a muzika, és nem tudna zene nélkül élni. Számára a forma kidomborítása csak eszköz, a legfontosabb a zene lényegének, a zenélés örömeinek átadása. Keze alatt minden hangsúlynak, szünetnek és dinamikai színezésnek jelentősége volt, melyek kivitelezésének köszönhetően az általa fontosnak tartott

szervezői mondanivalóra irányította a közönség figyelmét. Látszott az is, hogy tiszteli muzikusait: nem diktátor-típus, hanem – maga is egykoron gyakorló zenész – minden eszközzel segítette kollégáit. Apróságnak tűnhet, de például nem dobogóról vezényelt, mintha ez is azt sugallná, hogy „egy vagyok közületek”. Olyan helyen ültem, ahonnan láthattam az arcát: a koncert egésze alatt egy-egy mosollyal, mozdulattal végig biztatta a zenészeket és a tapsoknál is őket helyezte előtérbe. A remek zenekari összjáték mellett szép szólókat is hallhattunk, így emlékeztetések maradnak például a 2. tétel oboamonológjai, a *Scherzo* vadászatot idéző kürtjei és a 4. tétel fafúvós párbeszédei. Egy kimunkált karmesteri koncepció magabiztos hangszeres megvalósításának örülhettünk ezen az estén.

A szünet után korunk egyik legnagyobb hegedűművésze, Maxim Vengerov lépett a színpadra, aki már évek óta rendszeresen szerepel Magyarországon Takács-Nagy Gábor és a MÁV Zenekar vendégeként. Nevének hallatán eljátszhattunk a gondolattal, hogy talán magyar vér is csörgedezik az ereiben, hiszen a Veng[e]rov jelentése nem más, mint nemzetünk többes birtokos formában (a magyaroké) – nevét tehát a Magyarok Maximjaként lehetne lefordítani. (Vengerov egyébként a hazánktól távoli, nyugat-sibériai Novoszibirszk szülőtte, és ugyanannak a hegedűiskolának a neveltje, mint földije, a szintén világhírű, nála mindössze három évvel idősebb Vagyim Repin is.) A művész ezúttal a Beethoven-koncert szólistájaként mutatta meg az orosz hegedűiskola minden erényét: gyönyörűen képzett hegedűhangjával (ebben nyilvánvalóan ex-Kreutzer Stradivarija is segítette), káprázatos technikájával, a mű lírai és drámai szakaszainak egyaránt meggyőző tolmácsolásával – mindezt pedig a legnagyobb természetességgel és eleganciával tette. A természetesség nemcsak játékmódjában, hanem a megjelenésében is megnyilvánult. Bár szólista-kolléganóitól már megszokhattunk extrém fellépő ruhákat, most mégis nagy meglepetés volt a hegedűművész öltözéke: a decens frakk vagy öltöny helyett egy rendkívül kényelmes, leginkább melegítőnek kinéző nadrágban és felsőben, valamint sportcipőben állt ki a zenekar elé. A hátam mögött ülő hölgy meg is jegyezte, hogy „mintha edzés után ugrott volna be”. Ha szokatlan is volt ez a fellépő ruha, hegedűjének megszólalása után már senki nem törődött a külsőségekkel. Az 1. tétel cadenzájának befejeztével például lélegzetelállító pillanat volt, ahogyan belesimult az azt követő tuttiba, hasonlóképpen ámulatba ejtő volt a lassú tétel elmélyült filozofikus töprengése és a harmadik tétel felszabadultságának megformálása. A ráadásban pedig az érzelemgazdag, romantikus oldalát mutatta meg Vengerov. Egy éterien hangzó, mennyei interpretációban tárta elénk Massenet *Thaïs* című operájának részletét, az önálló hegedűdarabbá vált *Méditation*-t.

Fittler Katalin

Pannon Filharmonikusok 2023. március 24.

Művészetek Palotája

-Bartók Béla Nemzeti Hangversenyterem

Merészség vagy bátorság? – ez foglalkoztathatta az érdeklődőt a koncertet megelőzően, és pedig több okból is. Kisalakú szórólap két oldalán olvasható a családbarát bérletes konstrukció, miszerint „6-18 éves korig a belépés díjmentes!”. Nemes gesztus, de a műsorok ismeretében kockázatosnak tűnt: a március 24-i hangversenyen Stravinsky Tavaszai áldozata, a május 5-i esten pedig Richard Strauss dalai mellett Mahler V. szimfóniája sem éppen gyerekprogram. Ráadásul a lelkes felhők nem mindig vették komolyan az alsó korhatárt.

A március 24-i hangverseny e tekintetben igazolta a megelőlegezett bizalmat: a gyerekek példászerűen viselkedtek (akár egy, akár mindkét féldíő végighallgatása során). A tizenévesek nagy száma pedig kifejezetten örvendetes volt, a hangversenylátogatók utánpótlását illetően.

Az est a „Tavaszzentelő” programcímet kapta, utalva a meteorológiai tavaszkezdet közelségére, egyszersmind az egyik műsorszámra, a magyarul leginkább Tavasz áldozat címen ismertté vált Stravinsky-műre, a Sacre du printemps-ra. A dátum (Bartók születésnapjának előestéje) indokoltta teheti, hogy Bartók-mű is szerepeljen a műsorban: a Brácsaverseny került előadásra, amely sokáig Serly Tibor rekonstrukciójában (befejezésével) élt a köztudatban – most a Bartók Péter vezetésével készült változat csendült fel. Miként az ismertetőből megtudtuk: Paul Neubauer és Nelson Dellamaggiore segítségével készítette saját változatát 1995-ben a szerző fiatalabb gyermeke. Mivel a versenymű nem tartozik a rendszeresen/gyakran játszott kompozíciók közé, tehát aligha tekinthető „közismertnek”, minden bizonnyal kevesen csemegézhatték a módosításokat – viszont sokak számára egy fehér folt tűnt el a kimeríthetetlenül gazdag szerzői életműből.

Bármely összeállítás „megmagyarázható” – a nyitószámot, Haydn 4. (D-dúr) szimfóniáját legfeljebb az indokolhatta, hogy a pálya tavaszán készült (még a „Napszak”-szimfóniákat megelőzően).

Három mű – három világ. Feltehetően terjedelmük arányában kaptak részt a rendelkezésre álló próbaidőből. A Haydn-szimfónia esetében felfigyelhettünk arra, hogy Haydn zenekarában ekkor még helyet kapott a csembaló is – sajnos, néha azért, mert pregnáns hangszínének köszönhetően az előadás pontatlanságai könnyen észrevehetőek voltak. Főként a lendületes-gyors nyitótételben hatott ez zavaróan. Így a csembaló szerepeltetése inkább gesztus maradt, semmint zenei élmény-többlet. A későbbiekben is leginkább bűvópataként csörgedezett, s valljuk meg, aligha okozott hiányérzetet, amikor nem hallottuk.

A Brácsaverseny elementáris élményét a szólistának köszönhattük. A negyvenes éveiben járó francia brácsa-művész, Antoine Tamestit nevét érdemes életre szólóan megjegyezni. Hozzáférhető életrajzai jól példázzák, hogy a művészi lényeg nem adatokon-információkon múlik. Ami olvasható róla, annak javarésze több művész szakmai életrajzában is szerepel (művészpартnerek, úgy mint zenekarok és kamaragyüttesek, valamint karmesterek, továbbá rangos helyszínek). A művészi lényeg viszont leginkább az interpretáció minőségében realizálódik. Az az alapos műismeret, amely – túl a kotta nélkül való játékon – egyaránt megmutatkozik a kidolgozott szólamban, valamint a zenekarral való érzékeny együttműködésben. Mintha belőle fakadt volna a zene – anyanyelvi értéssel és érzékenységgel, frappánsan karakterizálva a tematikus anyagokat. Érdemes volt látni is őt, amint sugárzott róla/belőle a játékörm. Minden bizonnyal nagy élményt jelentett a zenekarnak is, elsősorban a vonósoknak a kitűnő szólista-partner. A dirigens Varga Gilbert biztos kézzel irányította a szólista és a zenekar összjátékát. Kedves gesztus volt, hogy ráadásul a koncertmesterrel Bartók duóiból játszott, s a műsorszám felkonferálása helyett magyarul adott hangot meggyőződésének: „Bartók egy zseni”. (És aki korábban nem tudta, neki mindenképp kénytelen volt elhinni.)

Varga Gilbert és a Pannon Filharmonikusok legszorosabb munkakapcsolata 2019-ben kezdődött, amikor Bogányi Tiborral osztozott a vezető karmesteri poszton. Ezt a pozíciót 2021-ig töltötte be, miközben 2020. október 1-jén, a Zene világnapján tette le magyar állampolgársági esküjét Pécsen. Úgy tűnik, a kapcsolat azóta is gyümölcsöző, a dirigens kiemelkedő teljesítményekre képes sarkallni az együttest.

Az egykori botránydarab, a Sacre időközben értékének megfelelő elbírálásban részesült, jelentős diszkográfiája is példázza „mérőföldkő” jelentőségét, ám megszólaltatása továbbra is sajátos erőpróba a zenekarok számára. Ezúttal Varga Gilbert értő műismerete biztosította a garanciát az igényes megszólaltatáshoz. Korántsem elhanyagolható a tény: a karmester kotta nélkül vezényelt. Éspedig olyan autonóm biztonsággal, ami már-már kamarazenei kidolgozottsággal hívta életre az egyes részleteket – tehát valamennyi hangszeres szólista-rangúnak érezhette valamennyi megszólalását. Ezt az előadást érdemes lett volna video-felvételen megörökíteni. A dirigens irányítása mini-mesterkurzus tanulságait kínálta. A bonyolult-komplex zenei anyagot plasztikussá „szelídítette”, miközben valamennyi részlet karakterisztikumainak kidomborításával lebilincselően izgalmas hallgatnivalót hívott életre.

Felkészült muzsikusok odaadó játékának köszönhetően a kétségkívül „nehéz” műsor maradandó élményként marad meg a közönség emlékezetében.

Fittler Katalin

Concerto Budapest 2023. március 26.

Művészetek Palotája

-Bartók Béla Nemzeti Hangversenyterem

„Különleges alkotások” – ezzel a címmel kapott rövid beharangozó ajánlót a hangverseny a Műpa magazin 2. számában. Részint kiegészítőleg, részint el-
lentmondásosan bővítik ismereteinket az ismertetőfüzet kommentárjai. A lényegen, a kihagyhatatlan zenehallgatási lehetőségen azonban mit sem változtat ez. Merthogy nemcsak az alkotások különlegességek, hanem az előadás is, éspedig ritkaság-értékén túl minőségét tekintve is.

Nem először vezényli a Concerto Budapestet Eötvös Péter, s hogy a kétségkívül a nemzetközi élvonalba tartozó zeneszerző-karmester mindkét minőségében partnerként vállalja a zenekart, önmagában is sokatmondó. És akik (viszonylag) rendszeresen hallgatják Keller András együttesének játékát, tanúsíthatják: egészen kivételes mértékű színvonal-emelkedés jellemzi produkcióikat. Nem egyszer, nem kétszer, hanem rendszeresen, mondhatni: állandóan. Koncerteken és felvételeken egyaránt. Eötvös Péter művei az utóbbi években örvendetes mennyiségben hangzának fel fővárosi hangversenytermeinkben – ezúttal magyarországi bemutatót kínált a program. Wagner Siegfried-idillje és Eötvös Péter Respond-ja után további „ritkaság” fültanúi lehetünk: Charles Ives IV. szimfóniájának. Ez a „kalandos” élettörténetű kompozíció, amely teljes egészében, a szerzői átdolgozásokat követően csak Ives halála után 11 évvel került közönség elé 1965-ben, a kotta kritikai kiadásának köszönhetően új fejezethez érkezett, amikor a 2012-es Lucerne-i Fesztiválon Eötvös Péter vezényletével csendült fel. Neki köszönhető a mű egyetlen korábbi előadása (magyarországi bemutató), s most immár másodszor nyílt alkalom élőben meghallgatni ezt a kétségtelenül különleges kompozíciót. Amelyet – ne feledjük – több mint egy évszázada vetett papírra a szerző. Tehát, három mű, amelyek mindegyike „saját jogon” is jelentős érdeklődésre tarthat számot – a Respond esetében kitűnő szólista, Szűcs Máté közreműködésével.

Aki akarta, „előadóművészet-történeti” eseményként könyvelhette el ezt a hangversenyt, de az első sorban a „hallgatnivalóra” koncentrációk számára is emlékezetes maradt ez az est.

Eötvös Péter esetében a karmester-zeneszerző és a zeneszerző-karmester besorolás egyként megállja helyét, annál is inkább, mivel gyakran karmesterként is irányítja saját művei előadását. Az viszont utólag fel-

fejthetetlen, hogy karmesteri munkásságának mely mozzanatai bizonyultak meghatározó jelentőségűnek zenei világképe hangszín-szférájának alakulásában. Mert korántsem hangszerelési virtuozitásról beszélhetünk nála – éppen a Wagner-mű bizonyítja, hogy a „hagyományos” partitúrákból is olyasfajta szín-többletet képes kihallani (és együttesével megszólaltatni), amely az egyszerűség élményével varázsolja el a hallgatót. Megrendítően érzékeny-szép volt a Siegfried-idill, s csak remélni lehet, hogy a megszólaltatásban résztvevő valamennyi muzikus átélte azt a kivételes-inspirált légkört, amely ilyen koncerttermi csodát eredményezett.

A zeneszerző Eötvös Péter szívesen nyilatkozik közérthetően a bemutatásra kerülő darbjairól – anélkül, hogy a „beavatottság” látszatával akarná ámítani hallgatóit. Az alkotásnak a mesterségbeli vonatkozásaira tereli a szót, a művészi vonatkozást meghagyja az interpretációnak (amelyet biztos kézzel irányít). Szűcs Máté brácsajátékában gyönyörködve inkább csak ösztönösen érzékeltük első hallásra a szólóhangszer és az együttes között kialakult viszonylatokat – de kétségtelen, hogy az első hangtól az utolsóig lehetett győzni intenzív figyelemmel a művet.

Az Ives-szimfónia esetében már az előadói apparátus mérete is lenyűgöző. És a hatásban való részese-
dést nem tagadhatjuk meg a Bartók Béla Nemzeti Hangversenyteremtől, ahol több szinten elhelyezkedve „belakta” a pódiumot a Concerto Budapest mellett az ELTE Bartók Béla Énekkara. A létszámában jelentősen megnövekedett hangszeres előadó-gárdában Kiss Péternek jutott szólista-rangú szerep (zongora). A kompozíciót hagyományosan két karmester irányította, Eötvös Péter mellett Dubóczky Gergelyre hárult ez a feladat.

A tételek hallatán az invenció és kísérletezőkedv bősége lenyűgöző. Akkor is, ha az egymásra következő zenei anyagoktól inkább csak vezetni hagyjuk magunkat, semmint tájékozódunk közöttük. Nyilvánvaló: kontrollálatlan kísérlet került rögzítésre (hiszen nem hallhatta az egész művet a szerző), s aligha kárhóztatható, ha megannyi összetevő „elsikkad”. A hangverseny látvány-lehetősége olyasmikről is tájékozott, ami hangzásként szinte észrevétlen maradt. Jó lett volna tudni, mit (miről) énekel a kórus – egy további réteg a megértésre váró komplexitásban.

Minden tekintetben értékes budapesti hangversenytermi eseményként kerül be előadóművészet-történetünkbe. Tekinthejtük „felvezetés”-nek a közelgő Bartók Tavasz eseménysorozathoz.

Kovács Ilona

**Nemzeti Filharmonikus Zenekar,
Nemzeti Énekkar**

2023. április 17. – MÜPA

– Bartók Béla Nemzeti Hangversenyterem

A Nemzeti Filharmonikusok történetében egyszeri és megismételhetetlen hangversenyre került sor 2023. április 17-én: fennállásuk 100. évfordulóját ünnepelte az együttes. Az eredetileg Székesfevárosi Zenekar néven működő, kezdetben főként amatőrökből álló együttes 1923 áprilisában tartotta első hangversenyét Bor Dezső (a Fővárosi Könyvtár tisztviselője, egykori katonazenekari karmester) vezényletével. A kezdet után néhány év múlva már professzionista zenekarról beszélhetünk. Az alapítás után nem sokkal a legnagyobb karmesterek – többek között Sergio Failoni, Richard Strauss, Otto Klemperer, Willem Mengelberg, Széll György, Erich Kleiber – és világhírű szolista – Jasha Heifetz, Martzy Johanna, Nathan Milstein, Bartók Béla, Végh Sándor vagy éppen Anda Géza (hogy csak néhányukat említsük) – léptek fel a zenekarral. 1952-től immár Magyar Állami Hangversenyzenekar néven hódította meg a világ hangversenytermeit a zenekar. Egy évvel később lett főzeneigazgatójuk Ferencsik János, aki 1984-ben bekövetkezett haláláig vezetője volt az együttesnek. (Ferencsik egyébként már jóval korábban kezdte a közös munkát, 1932-től rendszeresen fellépett a zenekarral.) A Ferencsik-érában vált az ÁHZ az ország zenei életének meghatározó, vezető zenei együttesévé. A kiváló dirigens mesterien interpretálta a bécsi klasszikusokat, felejthetetlen Bartók és Kodály előadások fűződtek a nevéhez, küldetésének tekintette a kortárs magyar zeneszerzők műveinek bemutatását, de a romantikus korszak is közel állt hozzá: utolsó koncertjén például – melyet lemezen is kiadtak, és ami azóta etalonná vált – Berlioz *Fantasztikus szimfóniáját* vezényelte. Az ő működését méltán tekintik a zenekar legendás korszakának, mert nemcsak itthon, de szerte a világon elismert, sikeres fellépések sokaságát jegyezhetők fel a krónikások. A zenekar történetének harmadik nagy korszaka Kocsis Zoltánhoz köthető, aki 1997-ben vette át az együttes vezetését. Kocsis szakmai maximalizmusának köszönhetően a világ élvonalbeli zenekarainak sorába emelkedett az immár Nemzeti Filharmonikus Zenekar néven működő együttes.

Ha esetleg volt egyáltalán olyan koncertlátogató, aki nem tudott a centenáriumról, az a hangversenyterembe belépve a színpadot díszítő gyönyörű, fehér virágokból álló kompozíciókat látva sejthette, hogy különleges esemény részese lesz ezen az estén. Miatán az NFZ főigazgatója, Herboly Domonkos beszé-

dében röviden méltatta az elmúlt száz évet, kezdetét vette a hangverseny. Ünnepi eseményhez ünnepi program illik, melynek minden darabja szimbolikus jelentéssel bír – kiváló szolistaikkal és két karmesterrel. Az első félidőben Kovács János, a zenekar állandó karmestere, a hangverseny második részében pedig Vashegyi György, jelenlegi főzeneigazgató vezényelt. Elsőként Bartók Béla *Cantata profana* (Sz. 94, BB 100) című, román kolindaszövegekre írott alkotása csendült fel – László Boldizsár (tenor) és Bretz Gábor (basszus) szolójával, a Nemzeti Énekkar (karigazgató: Somos Csaba) közreműködésével, a mű elején pedig (felvételtől) – a zeneszerző narrációjával. Érdekes és nagyszerű élmény volt hallani Bartók hangját, mintha ő is velünk lett volna ezen az estén. (Nekem még van olyan évad hirdető prospektusom, mely szerint az est nyitódarabja Dohnányi *Ünnepi nyitánya* lett volna. Az a mű is kiválóan illett volna ide, ám a Bartók-darab mellett szól az az érv, hogy így a Nemzeti Filharmonikusok részét képező énekkar is szerephez juthatott.) A szünet előtt Ránki Dezső szolójával Liszt Ferenc A-dúr zongoraversenye hangzott el. Nemcsak Liszt személye hordozott jelképes üzenetet egy ilyen születésnap estén, hanem maga a szolista is: Ránki pályája kezdetétől, immáron csaknem fél évszázada szerepel az együttesrel. Kevesen mondhatják el magukról, hogy az elmúlt száz év közel felében aktív részesei voltak a zenekar életének. Személye az állandóság, a folytonosság mellett a művészi minőség jelképévé is vált ezen az estén. A koncert második felében Johannes Brahms I. (c-moll) szimfóniája (op. 68) szólalt meg. Itt talán nem annyira egyértelmű, miért került a programba egy német zeneszerző kompozíciója. Ám Brahms nem kizárólag egy nemzet komponistája, hanem az egész emberiségé, alkotásai a korszakokon átívelő művészi igazság fontosságát jelképezik. Első szimfóniáját sokan Beethoven Tizedikjeként értelmezik, és a bécsi klasszika értékeinek megőrzése egyesül e művében a romantika újszerű nyelvezetével.

Kritikát írni egy születésnap koncertéről talán nem is illendő. Itt és most azonban az előadás is igazi ünnep volt. Minden közreműködő átérezte az esemény jelentőségét, és a legtöbbet hozta ki magából. Gyönyörű szólókat hallottunk, tökéletes együttjátékot, vagy éppen, ha az kellett, kamarazenei áttetszőséget. A Bartók-mű két énekes szolista, László Boldizsár és Bretz Gábor, valamint Ránki Dezső ezúttal is meggyőzték a közönséget, hogy világszínvonalat képviselnek, csakúgy, mint a két dirigens, akik nagy lelkesedéssel vezényeltek. A koncert végén rendkívül meghatározó gesztus volt, hogy nemcsak a szolista és a karmesterek kaptak virágot, hanem minden zenekari tagot egy-egy szál fehér rózsával köszöntöttek. Isten éltesse a Nemzeti Filharmonikus Zenekart!

A MAGYAR RÁDIÓ SZIMFONIKUS ZENEKARA próbajátékot hirdet

HEGEDŰ SZÓLAMAIBA TUTTISTA zenekari művész munkakörre, határozott idejű munkaszerződéssel

Várjuk mindazon művészek jelentkezését, akik:

- szakirányú felsőfokú zenei végzettséggel (minimum szakirányú BA diploma),
- zenekari tapasztalattal rendelkeznek.

Jelentkezéshez szükséges dokumentumok:

- szakmai önéletrajz elérhetőség megadásával (telefonszám, e-mail cím)
- szakirányú végzettséget igazoló dokumentum.

A próbajáték ideje: 2023. június 9. 10:00 óra

helye: Magyar Rádió, 6-os stúdió (1088 Budapest, Bródy Sándor u. 5-7.)

A jelentkezéseket 2023. május 7-ig kérjük megküldeni a hegi@mtva.hu e-mail címre.

A fent megjelölt pozíciót a próbajáték nyertese számára a zsűri szakmai döntése alapján ajánljuk fel.

A próbajátékokra csak a jelentkezésük alapján kiválasztottak kapnak meghívást!

I. forduló – paraván mögött:

- Szabadon választott Mozart (G-dúr 216., D-dúr 218., A-dúr 219.) versenymű első tétele kadenciával
- R. Strauss: Don Juan
- Rimsszkij - Korszakov: Seherezáde 3. tétel
- Beethoven: 3. szimfónia 3. tétel
- II. forduló – rögtön az első forduló után
- Mozart: 39. szimfónia Esz-dúr 4. tétel
- Bach: Siciliano g-moll szóló szonáta vagy Largo: C-dúr szóló szonáta
- Beethoven: 1. szimfónia 2. tétel
- Smetana: Az eladott menyasszony - nyitány
- Bartók: Concerto – V. tétel
- Mahler: 9. szimfónia 2. és 4. tétel
- Prokofjev: Klasszikus szimfónia I. tétel
- Wagner: Siegfried

A zenekari állások kottáit azon jelentkezők részére, akik jelentkezésüket a fent megadott e-mail címre már megküldték, kérésre, elektronikus úton továbbítjuk. A zenekari állások kottáira vonatkozó kérést a kottatar@mtva.hu e-mail címre kérjük elküldeni.

A zsűri fenntartja magának a jogot, hogy a szakmai kritériumoknak nem megfelelő jelentkezőket a próbajátékból kizárja.

Zongorakísérőt a zenekar nem biztosít.

Budapest, 2023. április 5.
Devich Márton ügyvezető igazgató

A MAGYAR SZIMFONIKUS ZENEKAROK SZÖVETSÉGÉNEK TAGJAI:

HIVATÁSOS SZIMFONIKUS ZENEKAROK

Alba Regia Szimfonikus Zenekar

Cím: 8000 Székesfehérvár Szabadságharcos út 59.
www.arso.hu
igazgató: Ruff Tamás
ruff.tamas@arso.hu
(+36) 30 217 3411

Titkárság telefonszáma: +36 70 522 46 92

Budafoki Dohnányi Ernő Szimfonikus Zenekar Közhasznú Nonprofit Kft.

Cím: 1221 Budapest, Tóth József u. 47.
Levelezési cím: 1775 Budapest, Pf. 122
Művészeti titkárság: 1087 Budapest, Kerepesi út 29/b. IV. ép.
Telefon: 322-1488 • Fax: 413-6365
E-mail: nfo@bdz.hu • www.bdz.hu

Concerto Akadémia Nonprofit Kft.

Székhely: 1094 Budapest, Páva u. 10-12.
Levelezési cím: 1450 Budapest, Pf. 75
Központi telefonszám:
(+36-1) 215-5770 • Fax: (+36-1) 215-5462
E-mail: info@concertobudapest.hu
www.concertobudapest.hu

Duna Szimfonikus Zenekar Magyar Élőzene Nonprofit Kft.

Levelezési cím:
1033 Budapest, Vörösvári út 101.
Próbaterem:
1105 Budapest, Halom u. 42.
Tel.: (+36) 70 652 55 91
E-mail: dunaszimfonikusok@gmail.com
www.dunaszimfonikusok.hu

Kodály Filharmonia Debrecen

4025 Debrecen, Simonffy u. 1/c.
Tel.: (52) 500-200 • Fax: (52) 412-395
E-mail: info@kodalyfilharmonia.hu
www.kodalyfilharmonia.hu

Magyar Nemzeti Filharmonikus Zenekar, Énekkar és Kottatár Nonprofit Kft.

1095 Budapest, Komor Marcell u. 1.
Tel.: 411-6600 • Fax: 411-6699
E-mail: info@filharmonikusok.hu
foigazgato@filharmonikusok.hu
www.filharmonikusok.hu

Magyar Rádió Művészeti Egyesülete Szimfonikusok – Énekkar – Gyermekkórus

Székhely:
1037 Budapest, Kunigunda útja 64.
Levelezési cím: 1088 Budapest, Bródy Sándor u. 5-7.
E-mail: info@radiomusic.hu
www.radiomusic.hu

MÁV Szimfonikus Zenekar

Székhely: 1093 Bp., Péceli utca 2.
Levelezési cím: 1143 Bp., Stefánia út 61.
Tel.: 338-2664 • Tel./fax: 338-4085
E-mail: office@mavzenekar.hu
www.mavzenekar.hu

Miskolci Szimfonikus Zenekar Nonprofit Kft.

3525 Miskolc, Fábán u. 6/a.
Tel.: (46) 323-488
E-mail: info@mso.hu • www.mso.hu

Óbudai Danubia Zenekar

1033 Budapest,
Laktanya u. 35. (I. em., 2-es kapucs.).
Tel.: (+36-1) 373-0228, (+36-1) 269-1178
E-mail: info@odz.hu • www.odz.hu

Pannon Filharmonikusok – Pécs

7622 Pécs, Breuer Marcell sétány 4.
Tel.: (72) 500-320
Fax: (72) 500-330
E-mail: info@pfz.hu • www.pfz.hu

Savaria Szimfonikus Zenekar

9700 Szombathely, Rákóczi u. 3.
Tel.: (94) 314-472
Fax: (94) 316-808
E-mail: info@sso.hu • www.sso.hu

Szegedi Szimfonikus Zenekar

6720 Szeged, Széchenyi tér 9.
Korzó Zeneház
Tel.: (62) 426-102
E-mail: orch@symph-szeged.hu •
www.symph-szeged.hu

Szolnoki Szimfonikus Zenekar

5000 Szolnok, Hild tér 1
Aba-Novák Kulturális Központ
Tel.: (30) 9358-368
E-mail: info@szolnokiszimfonikusok.hu
www.szolnokiszimfonikusok.hu

Szent István Filharmonikusok Non-profit Kft.r

1145 Budapest, Columbus u. 11.
Tel.: (36 1) 467-0786
E-mail:
rendezveny@zugloifilharmonia.hu

EGYESÜLETKÉNT MŰKÖDŐ ZENEKAR

Budapesti Filharmoniai Társaság Zenekara

1061 Budapest, Andrássy út 22.
Tel.: 331-2550 • Fax: 331-9478
http://www.bpo.hu

KAMARAZENEKAROK

Liszt Ferenc Kamarazenekar

1036 Budapest, Kiskorona utca 7.
Tel/Fax: +36 1 250 4938
lfkz@lfkz.hu http://www.lfkz.hu

REGIONÁLIS ZENEKAROK SZÖVETSÉGE

1141 Budapest Szugló utca 125/D
C. épület 3/34.
Elnök: Szabó Sipos Máté
szabosiposmate@gmail.com
Főtitkár: Horváth Gábor
horvath.gabor975@gmail.com
www.regionaliszenekek.hu

Békés Megyei Szimfonikus Zenekar

Levelezési cím: Békés Megyei Szimfonikus Zenekar Közhasznú Kulturális Egyesület
Békéscsaba 5600 Andrassy út 3.
Telefon: 20/4322-948
E-mail: uhrinviktor@freemail.hu
Honlap: www.bekesszmf.hu
Művészeti vezető: Uhrin Viktor

Dunakeszi Szimfonikus Zenekar Egyesület Magyarország

(korábbi Váci Szimfonikus Zenekar)

2120 Dunakeszi, Állomás sétány 17.
Honlap: www.dszz.hu
E-mail: dkszimfonikus@gmail.com

Egri Szimfonikus Zenekar

Levelezési cím: Egri Szimfonikus Zenekar Kulturális Egyesület
Eger 3300 Knézház K. u. 8.
Telefon: 20/964-1518
Honlap: www.egriszimfonikusok.hu
Művészeti vezető: Szabó Sipos Máté

Gödöllői Szimfonikus Zenekar

Levelezési cím:
Gödöllő 2100 Ady Endre sétány 1.
E-mail: titkarsag@gso.hu
Honlap: www.gso.hu
Művészeti vezető: Rácz Márton

Kecskeméti Szimfonikus Zenekar,

Híros Agóra Kulturális és Ifjúsági Központ

6000 Kecskemét, Deák tér 1.
Telefon: 06-20/3230-001
E-mail: ksztitkar@gmail.com
jacintfoldi@gmail.com
Honlap: www.hirosagora.hu
Művészeti vezető: Földi Jácint

Soproni Liszt Ferenc Szimfonikus Zenekar

Pro Kultúra Sopron Nonprofit Kft.
9400 Sopron, Liszt Ferenc utca 1.
www.prokultura.hu

Szabolcsi Szimfonikus Zenekar Közhasznú Egyesülete

Székhely: 4400 Nyíregyháza,
Szent István u. 12.
mobil: 30 9656 453
E-mail: szabolcsiszf@gmail.com
Képviselő: Nagy Gyula

Tatabánya Város Szimfonikus Zenekara

Levelezési cím: Tatabányai Művészeti Egyesület
Tatabánya Fő tér 34.
Telefon: 30/6926489
E-mail: gezaroman@t-online.hu
Művészeti vezető: Román Géza

A MAGYAR SZIMFONIKUS ZENEKAROK SZÖVETSÉGÉNEK,
VALAMINT A MAGYAR ZENEMŰVÉSZÉK ÉS
TÁNCMŰVÉSZEK SZAKSZERVEZETÉNEK KÖZÖS LAPJA,
A NEMZETI KULTURÁLIS ÁLLAMPROGRAM TÁMOGATÁSÁVAL.

A szerkesztőség levelezési címe:

ZENEKAR MŰVÉSZETI BT.

1222 Budapest, Fenyőtoboz utca 6.

e-mail: info@zenekarujasag.hu

www.zene-kar.hu

Felölös kiadó és szerkesztő: POPA PÉTER

Nyomás: EPC nyomda

ISSN: 1218-2702

Az interjúkban és a kritikákban ethangzolt véleményekkel és kijelentésekkel szerkesztőségünk nem feltétlenül azonosul. Észrevételeknek, helyesbítéseknek készséggel helyt adunk.

FON
TRADE MUSIC

Egy valódi hangszerbolt

Kiemelkedően széles
választékkal várjuk
vásárlóinkat 2023-ban is!

www.fontrademusic.hu

1081 Budapest, Kiss József utca 14.

Telefon: +36 1 210-2790, +36 30 488-6622

Nyitvatartás: hétfőtől péntekig 9⁰⁰ -17³⁰

Adams Alexander Alphasax A&S **Bach** Bags Berg Larsen BG Blackburn **Buffet Crampon** B&S Cannonball Cherub Conn-Selmer Courtois **D'Addario** Denis Wick Dotzauer E. Schmid Edwards Francois Louis Gard Gator Getzen Hammig Hohner Holton Hoyer Jody Jazz Jupiter Keilwerth King König & Meyer **Kromat** Leblanc Lorée Ludwig Majestic **Manhasset** Marca Marigaux Melton **Muramatsu** Musser Neotech P. Mauriat **Paiste** Pearl Powell Rigotti **Sankyo** Schagerl Schneider Schreiber Seiko **Selmer Silverstein** Steuer Straubinger Studio 49 Theo Wanne Trevor J. James **Vandoren Wilde + Spieth** Wittner **Yamaha** Yanagisawa Zoom